

La Universitat de València compra les instal·lacions de Futura-Medical

La Universitat de València ha adquirit el material i l'edifici que l'empresa FUTURA-MEDICAL, S.A. posseïa al carrer Hugo de Montcada, 4, de València.

Es tracta d'un espai de poc més de dos mil metres quadrats que incloent-hi els despatxos i el saló d'actes, compta amb un modern laboratori de bioquímica i amb un material d'alta tecnologia. Aquesta

serà la seu, a partir del present curs, de tres instituts universitaris: el LISITT (Laboratori Integrat de Sistemes Intel·ligents i Tecnologies de la Informació en el Trànsit), l'Institut de Robòtica i l'Institut de Nous Materials.

El cost total de l'operació supera els quatre-cents milions de pessetes, provinents dels Fons FEDER de la Comunitat Europea, de la Conselleria i del Ministeri d'Hisenda.

Celebrada la Primera conferència Sud-europea de Física Atòmica i Molecular

El passat juny va celebrar-se a Gandia la Primera Conferència Sud-Europea de Física Atòmica i Molecular (SECAMP-92), organitzada pel departament de Química-Física de la Universitat de València i pel CSIC.

Científics de Portugal, França, Itàlia, Grècia i Espanya desenvoluparen un extens programa de conferències i comunicacions al voltant d'aquest camp de la física, el qual inclou des de la dinàmica atòmica i molecular fins a la química quàntica. L'objectiu de la conferència se centrava en l'establiment de relacions científiques entre investigadors de

l'àmbit mediterrani, els quals en un futur pròxim han de realitzar programes de cooperació comunitaris d'interès mutu. Així mateix, va fer-se un esforç en integrar disciplines teòriques i experimentals. El Congrés va comptar amb el suport de l'Ajuntament de Gandia (Patronat de Turisme), de la Universitat de València, de les R.R.S.S. Espanyoles de Física i Química, de la Direcció General d'investigació del M.E.C., i d'entitats privades com IBM, Convex, Silicon, Graphics, Rank Xerox i Sateco Ordinadors.

La Universitat de València prepara la Cinquena edició del IMAGER MEETING

Científics de diferents països, membres del Science Team, es reuniran durant els pròxims dies 13 i 14 d'octubre a la Universitat Menéndez Pelayo de València, per tal de decidir la configuració final de la Càrrega Útil necessària per concloure el projecte INTEGRAL (International Gamma Ray Astrophysical Laboratory) i de presentar el pertinent balanç de pressupostos.

L'INTEGRAL és una proposta de satèl·lit que la NASA i l'Agència Espacial Europea (ESA) podrien llançar a l'espai just abans de l'any 2000, tot i que aquesta proposta siga acceptada definitivament per l'última entitat a la fi del 1992.

La Universitat de València, a través del professor Víctor Reglero (Dept. de Matemàtica Aplicada i Astronomia), és la responsable de coordinar la participació espanyola en I+D (un 25% de la instrumentació) dins d'aquest projecte internacional.

El València IMAGER Meeting està organitzat per la Universitat de València, pel Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC), per l'empresa INTA i per la U.I.M.P.

La universitat crea una plaça d'investigació en plantilla

La Universitat de València, mitjançant la proposta del departament de Física - Teòrica, ha elegit el professor Samoil Bilenky, de la Comunitat d'Estats Independents (C.E.I.), com a primer titular d'una plaça d'investigació en plantilla, de recent creació. El professor Bilenky, doncs, ocuparà aquesta plaça durant el present curs acadèmic. La seua elecció s'ha dut a terme valorant alhora la seua important trajectòria professional i la viabilitat global del projecte presentat pel departament de Física - Teòrica, en competència amb una dotzena més de departaments de la Universitat de València.

EL FINANÇAMENT DE LA INVESTIGACIÓ

Antonio Aucejo Pérez
Vice- rector d'Investigació
Universitat de València

Al llarg dels últims trenta anys, el finançament de la investigació realitzat en diferents organismes públics ha experimentat una sèrie de canvis interessants. Destaquen els canvis quantitius, però també els canvis en la manera de portar a terme el finançament, aspecte que ara em propose comentar.

No tinc intenció de fer una detallada revisió històrica. Hem de recordar, però, que el finançament als anys seixanta provenia bàsicament del pressupost ordinari de cada organisme. Pel que fa a les universitats, sorgien dificultats, fins i tot en cobrir les despeses derivades de les seues obligacions estrictament docents. A més a més, el personal que efectuava alguna investigació es reduïa a l'escàs cos de funcionaris i només algunes fundacions privades oferien beques per realitzar tesis doctorals o estudis de formació a l'estranger.

A la fi de la dècada dels seixanta, van crear-se les primeres beques de Formació del Personal Investigador, la qual cosa va constituir el primer intent seriós de crear futurs investigadors, tant per a la Universitat com per al CSIC. Així mateix, als diferents centres d'investigació van arribar uns fons econòmics d'ajuda, la característica fonamental dels quals era -a més de la seua escassetat- la de constituir uns fons genèric. En aquells moments, ni exigien projectes previs ni resultats posteriors. I, amb moltes dificultats, la petició d'un equip més costós s'havia d'intentar de manera individual i a través del Ministeri.

Era, a mitjan dècada dels setanta, quan per primera vegada hi apareixien dotacions destinades a l'equipament per a la investigació. Eren ajudes de caràcter summament individual -tant que, de vegades, l'equip viatjava amb el professor en traslladar-se aquest de centre- i només requerien per sol.licitar-les un projecte molt genèric d'ús.

A hores d'ara, en les convocatòries vigents, els projectes de treball es plantegen amb un termini d'execució i amb el compromís de presentar després una memòria dels resultats obtinguts. Alhora, es mantenen les convocatòries públiques d'infraestructura i es perd l'energic caràcter individual dels seus inicis, passant a ser sol.licitades per grups d'investigadors o inclús, de manera institucional, pels propis centres.

Referent al finançament de la investigació, l'última evolució important ha estat aconseguir la participació de nous organismes com ara els governs autònoms, altres ministeris, la CEE i, pel que fa a la investigació aplicada, l'empresa privada. Així és que continua mantenint-se, en tots els casos, el prioritari criteri de finançament per als projectes concrets de treball.

A propòsit d'aquesta evolució, es fa necessària una reflexió sobre quina ha estat l'actitud de la Universitat i quina pot ser d'ara endavant.

La Universitat, fins la promulgació de la Llei de Reforma Universitària (LRU), es limitava a consumir uns pressuposts

que li arribaven elaborats amb tanta rigidesa que era difícil fer coincidir les necessitats reals amb aquests conceptes pressupostaris. Ni tant sols existien partides específiques per a la investigació. Tanmateix, la LRU va donar a la Universitat la possibilitat d'elegir les seues línies de despeses i -encara que sotmesos sempre al límit de la subvenció total disponible- construir els seus pressuposts.

Aquesta oportunitat coincideix, malauradament, amb un extraordinari augment del nombre d'alumnes i, per tant, amb una necessitat imperiosa d'incrementar les plantilles. D'aquesta manera, les despeses docents consumeixen tots els increments que hi han hagut en el pressupost global de la Universitat. Així, gairebé totes les universitats de l'estat espanyol suporten la mateixa frustració i han de limitar-se a enfrontar les seues obligacions docents.

Últimament, la Universitat de València ha inclòs -de manera tímida però significativa- algunes partides específicament dedicades a finançar diferents aspectes de la investigació. Amb tot, la part més significativa de les despeses es finança a través de fons externes. Així, el 1990, el pressupost de la Universitat de València per a la investigació fou de 2.041 milions de pessetes, dels quals només 192 milions provenien del pressupost ordinari. La proporció del 1991 és semblant: 2.229 milions totals i 199 milions de finançament intern.

No sembla que, amb vista al futur, la situació vaja a canviar significativament. No obstant això, s'ha de fer un esforç per augmentar les partides dedicades explícitament a la investigació. Considere que la Universitat, com a institució, ha de proporcionar un suport bàsic a tota la investigació, sense generar -perquè no pot finançar-la- una política sectorial. Ha de generar, doncs, un suport que incloga una sèrie de serveis generals que deu fomentar, i aquest suport en la dotació dels mitjans humans s'ha dedicat a centres i a departaments. Per tant, la Universitat necessita un servei general de recolzament a la investigació experimental, amb personal tècnic adequat per al maneig dels grans equips; un servei bibliogràfic modernitzat que possibilita l'accés per ordinador, amb documentalistes que faciliten les recerques informatitzades; un suport administratiu per a la tramitació i gestió dels projectes d'investigació externs; un servei de connexió entre la Universitat i el món empresarial, així com diferents programes específics que contribueixen a crear grups d'investigadors competitius en els programes públics nacionals i internacionals.

Amb la potencialització d'aquests serveis i programes - la major part dels quals ja existeixen- i amb els que poden sorgir en el futur, serà la qualitat dels investigadors la causa impulsiva de la Universitat de València per obtenir, en el camp de la investigació, un lloc destacat entre les millors universitats.

